

Sygn. akt II C 2144/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla W. M. w W. II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Monika Odzimkowska

Protokolant: Wioleta Michalczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 listopada 2014 r. w W. sprawy

z powództwa A. K.

przeciwko Skarbowi Państwa Dyrektorowi Aresztu Śledczego w W. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

SSR Monika Odzimkowska

Sygn. akt II C 2144/12

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 13 sierpnia 2012 roku, przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Aresztu Śledczego W. S., powód A. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 7 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty wydania wyroku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Powód ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu (pozew k. 1).

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w okresie jego pobytu w Areszcie Śledczym W. S. doznał licznych naruszeń jego praw. W ocenie powoda, pozwany nie zapewnił mu odpowiednich warunków odbywania kary pozbawienia wolności. Powód zarzucił pozwanemu, zmuszanie do przebywania w komorach spacerowych z osobami używającymi wyrobów tytoniowych, wobec czego doszło do naruszenia jego prawa do życia w środowisku wolnym od zanieczyszczeń, cenzurowanie korespondencji otrzymywanej od rodziny i bliskich oraz wyłączanie energii elektrycznej w gniazdach zasilających w godzinach od 09:00 do 12:00, co naruszało przepisy i konstytucji. Wskazał, że przedmiotem prawa do godności jest zagwarantowanie każdemu człowiekowi takiej sytuacji, by miał możliwość autonomicznego realizowania swojej osobowości, i aby nie stawał się przedmiotem działań ze strony innych i nie stanowił tylko instrumentu w urzeczywistnianiu ich celów. (pozew k. 1-4).

Postanowieniem z dnia 18 września 2012 roku Referendarz Sądowy w tut. Sądzie, na wniosek powoda zwolnił go od opłaty sądowej od pozwu (postanowienie k. 14).

Pismem procesowym wniesionym w dniu 4 grudnia 2012 roku, powód uzupełnił katalog naruszeń, jakich miał dopuścić się pozwany o następujące: sprawowanie przez pozwanego nadzoru nad korespondencją powoda z jego pełnomocnikiem procesowym, niezapewnienie odpowiednich warunków odbywania kary w kontekście hałasu

dobiegającego z (...) im. (...) w W., wyłączanie energii elektrycznej w gniazdach zasilania w godzinach od 23:30 do 05:30, brak specjalnych pomieszczeń przeznaczonych do przygotowywania posiłków oraz zmywania naczyń, brak ciepłej bieżącej wody, umieszczenie pomieszczenia sanitarnego w celi mieszkalnej bez wentylacji mechanicznej, brak pralni oraz suszarni przeznaczonych do użytku przez osadzonych, naruszenie przepisów o ochronie danych osobowych, strzyżenie włosów osadzonych maszynką wielokrotnie używaną do strzyżenia innych więźniów co stwarza zagrożenie zarażenia chorobami zakaźnymi takimi jak HCV, pozbawienie ciepłych posiłków w dniach rozpraw oraz w czasie transportu do innej jednostki penitencjarnej, brak spaceru w dniach rozpraw oraz w czasie transportu do innej jednostki penitencjarnej, dokonywanie przeszukań cel mieszkalnych pod nieobecność osadzonych, nie odpowiednia ilość ciepłych kąpieli w tygodniu, zbyt mała ilość przyznanego czasu na spacer osadzonych, brak odpowiedniej pościeli, nieodpowiednia opieka lekarska, przebywanie zdrowych osadzonych w celach z innymi osadzonymi chorymi na choroby zakaźne takie jak HIV czy HCV, zbyt wysokie ceny oferowanych w kantynie towarów oraz praktyki monopolistyczne, brak dostępu do codziennej prasy oraz brak możliwości doksztalcenia się w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, odmowa przyznania przenośnego sprzętu komputerowego i biurowego do swobodnego korzystania w celi, brak odpowiednich zajęć sportowych i kulturalnych przy jednoczesnej niskiej jakości serwowanych posiłków, nieodpowiedni ilość artykułów do pielęgnacji higieny osobistej, limitowanie możliwości otrzymywania paczki żywnościowej, brak bieżącego dostępu do internetu i aktów normatywnych, zasłanianie okien za pomocą szkła akrylowego, brak możliwości warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbywania reszty kary z powodu negatywnej prognozy kryminologicznej, opukiwanie krat w celach mieszkalnych, nieustanne przenoszenie osadzonych pomiędzy celami, brak możliwości posiadania torby podróźnej na rzeczy osobiste, zapalanie światła w godzinach nocnych, brak możliwości wykonywania kserokopii dokumentów prywatnych, niska częstotliwość wydawania przepustek, brak informowania o możliwości zaskarżenia do Sądu decyzji Komisji Penitencjarnych, obowiązek naklejania znaczków pocztowych na korespondencję w tym również urzędową, brak badań zdrowotnych przed przetransportowaniem do innej jednostki penitencjarnej. Pismem tym powód dokonał rozszerzenia powództwa wnosząc o zasądzenie na jego rzecz łącznie kwoty 60 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (pismo procesowe powoda k. 39-49).

W kolejnym piśmie procesowym wniesionym w dniu 17 czerwca 2012 roku, powód uzupełnił treść pozwu zarzucając pozwanemu, iż nie dopełnił obowiązków mających na celu zabezpieczenie jego mienia w czasie odbywania przez niego kary pozbawienia wolności, co w konsekwencji spowodowało, że powód, który w dniu zatrzymania był właścicielem nieruchomości i mienia o dużej wartości stał się osobą bezdomną. Nieruchomość należąca do powoda została zdewastowana, wobec czego powód nie ma gdzie zamieszkać. W skutek, czego powód w czasie odbywania kary pozbawienia wolności doznawał uczucia cierpienia i niepokoju. Dla udowodnienia przytoczonych twierdzeń powód wniósł o powołanie biegłego na okoliczność stanu jego nieruchomości. Co więcej powód zarzucił, iż odbywanie kary pozbawienia wolności niesło za sobą negatywne następstwa zdrowotne. Brak dostępu do promieni słonecznych oraz brak ruchu na świeżym powietrzu miało negatywnie odbić się na zdrowiu powoda (pismo procesowe powoda k. 80-84).

W odpowiedzi na pozew, pozwany Skarb Państwa – Dyrektor Aresztu Śledczego W. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych (odpowiedź na pozew k. 91).

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował twierdzenia powoda, co do braku zapewnienia mu odpowiednich warunków bytowych. Równocześnie podniósł zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powoda. Odnosząc się do poszczególnych zarzutów wskazał, że cenzura korespondencji osadzonych odbywa się na podstawie przepisu art. 90 pkt. 8 ustawy Kodeks Karny Wykonawczy. Pozwany wskazał, iż jest poza jego zasięgiem decyzyjnym poziom hałasu dobiegający z (...) im. (...) w W.. W ocenie pozwanego okresowe wyłączanie energii elektrycznej nie naruszało w żaden sposób dóbr osobistych powoda, zaś powołane przez powoda przepisy dotyczące warunków sanitarno-bytowych nie potwierdzają jego twierdzeń, lecz im zaprzeczają, co jest konsekwencją błędnej wykładni przyjętej przez pozwanego. Odnosząc się do pozostałych twierdzeń, pozwany wskazał, iż w jego ocenie są one zbyt ogólnikowe lub też nie wynika z nich, aby pozwany swoim działaniem lub zaniechaniem naruszył prawa powoda (odpowiedź na pozew k. 91-92).

Pismem procesowym wniesionym w dniu 1 października 2013 roku, powód zakwestionował zasadność podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia. Co więcej wskazał, że roszczenia wynikające z naruszenia dóbr osobistych nie ulegają przedawnieniu. W jego ocenie pozwany celowo umieścił zakład penitencjarny w pobliżu portu lotniczego, co spowodowało, że powód był poddany niehumanitarnemu traktowaniu. Hałas związany z cyklicznymi startami samolotów uniemożliwił powodowi wypoczęcie w porach nocnych. Odnosząc się do wskazania przez pozwanego, iż cenzura jest środkiem stosowanym w oparciu o przepisy obowiązującego prawa, powód stwierdził, iż cenzura ta była przeprowadzana pod jego nieobecność i notorycznie wobec wszystkich osadzonych, co pozbawia ją przymiotu legalności. W ocenie pozwanego okresowe wyłączanie energii elektrycznej jest sprzeczne z treścią art. 102 pkt. 6 ustawy Kodeks Karny Wykonawczy, który zapewnia możliwość korzystania z radia i telewizji. Odnosząc się do pozostałych twierdzeń pozwanego zaprzeczył im, stwierdzając dodatkowo, że funkcjonariusze służby więziennej celowo zapalali światło w godzinach nocnych, co przerywało skutecznie sen powoda (pismo procesowe powoda k. 126-136).

Pismem procesowym wniesionym w dniu 5 sierpnia 2014 roku, powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko uzupełniając je o okoliczność, iż pozwany w trakcie odbywania przez powoda kary pozbawienia wolności nie udzielił mu przepustki na opuszczenie zakładu karnego w celu zawarcia związku małżeńskiego. Wraz z pismem powód załączył wydruk fotografii dokumentujących stan jego nieruchomości (pismo procesowe powoda k. 204-218, fotografie k. 219-223).

W niniejszej sprawie bezsporne było, że powód odbywał karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym W.-S. w okresie od 14 listopada 2008 roku do dnia 15 października 2009 roku.

Uzasadniając żądanie pozwu powód powoływał się na brak zagwarantowania mu przewidzianych przez prawo warunków odbywania kary pozbawienia wolności wskazując, jakie przepisy konstytucji, ustaw i rozporządzeń zostały naruszone. Zgodnie ze stanowiskiem powoda, sam fakt naruszenia obowiązującym norm prawnych uzasadnia zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia od pozwanego.

Tymczasem polski system prawny nie przewiduje przyznania zadośćuczynienia za samo formalne niewypełnienie norm prawnych. Żaden przepis powszechnie obowiązującego prawa nie stanowi podstawy do zasądzenia zadośćuczynienia za naruszenie norm prawnych. Wobec czego żądanie powoda należało oceniać w świetle przepisów dotyczących naruszenia dóbr osobistych i ustanawiających przesłanki zasądzenia zadośćuczynienia w tych przypadkach. Ten czyje dobro osobiste zostało naruszone może żądać, na zasadach przewidzianych w kodeksie, zadośćuczynienia pieniężnego zgodnie z treścią przepisu art. 24 § 1 k.c.. Przykładowy katalog tych dóbr zawiera art. 23 k.c.. Powód wskazywał, że postępowanie pozwanego naruszało jego godność osobistą oraz prawo do życia w środowisku wolnym od zanieczyszczeń, prawo do wypoczynku nocnego. Naruszenie godności osobistej powoda miało wynikać z braku zapewnienia odpowiednich warunków odbywania kary pozbawienia wolności, które są gwarantowane przez obowiązujące normy prawne.

Powód wskazał także, że podstawą jego żądania jest bezczynność pozwanego, która spowodowała, że w czasie odbywania przez powoda kary pozbawienia wolności doszło do dewastacji mienia powoda, co spowodowało, że stał się osobą bezdomną mimo, że w chwili zatrzymania był osobą zamożną. Bezczynność według twierdzeń powoda wywołała u powoda niepokój i cierpienia.

Na podstawie przepisu art. 448 k.c. w przypadku naruszenia dobra osobistego Sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zgodnie z treścią art. 417 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa. Pokrzywdzony żądając na podstawie przepisu art. 448 k.c. kompensaty krzywdy nie musi dowodzić bezprawności naruszenia dobra osobistego. Wobec czego ewentualny adresat roszczeń musiałby dowieść braku bezprawności naruszeń (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 roku, sygn. akt V CSK 431/06).

Zatem na powódzie, jako osobie żądającej zasądzenia zadośćuczynienia na mocy przepisu art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. spoczywał ciężar udowodnienia faktu naruszenia dobra osobistego, faktu doznania z tej przyczyny krzywdy oraz wykazania jej rozmiaru.. Zgodnie z fundamentalną zasadą procesu cywilnego tj. zasadą kontradyktoryjności, to na stronach procesu ciąży obowiązek dowodzenia, co w konsekwencji oznacza, iż to strony są w pełni odpowiedzialne za wynik postępowania toczącego się z ich udziałem.

Powód powinien wykazać na podstawie wnioskowanych dowodów, że na skutek działań lub zaniechań pozwanego doszło do naruszenia jego dóbr osobistych (godności osobistej), co doprowadziło do doznania przez powoda krzywdy w rozmiarze uzasadniającym przyznanie zadośćuczynienia w żądanej kwocie. Wnioski dowodowe powoda zmierzały wyłącznie do wykazania, że w areszcie śledczym, w którym odbywał karę pozbawienia wolności nie przestrzegano przepisów dotyczących zagwarantowania osadzonemu odpowiednich warunków jej odbywania, a zatem że doszło do niezgodnego z prawem działania przy wykonywaniu władzy publicznej. Stojąc na stanowisku, że jest to wystarczająca przesłanka do zasądzenia zadośćuczynienia powód nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych celem wykazania, że na skutek niezgodnego z prawem działania doszło do naruszenia jego godności osobistej czy też innych dóbr osobistych, co doprowadziło do doznania przez powoda krzywdy w postaci cierpień psychicznych uzasadniających zasądzenie zadośćuczynienia. Brak wskazania i wykazania tych przesłanek (naruszenia dobra osobistego, wystąpienia krzywdy i jej rozmiaru) warunkujących w świetle powołanych wyżej przepisów możliwość uwzględnienia powództwa spowodował, iż ustalanie czy faktycznie doszło do braku zagwarantowania powodowi przewidzianych prawem warunków odbywania kary pozbawienia wolności stało się zbędne w świetle art. 227 k.p.c.. Nawet, bowiem w przypadku poczynienia pozytywnych ustaleń w tym zakresie, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zeznań świadków, powództwo podlegało oddaleniu wobec braku wykazania wszystkich przesłanek warunkujących możliwość jego uwzględnienia. W tym miejscu wskazać należy, że Sąd oddalił (postanowienie k. 164) jako niesprecyzowane wnioski powoda o dopuszczenie dowodu z akt spraw Sądu Okręgowego w Warszawie XI Wydziału Penitencjarnego (k. 80), akt spraw Prokuratury Rejonowej W. M. w W. (k. 81), akt sprawy Biura Rzecznika Praw Obywatelskich (k.81), zwrócenie się do Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) w W. (k. 81), gdyż powód pomimo wezwania Sądu nie sprecyzował z jakich dokumentów i na jakie okoliczności dowody mają zostać przeprowadzone, wskazując wyłącznie, że akta wskazane przez niego są istotne dla poparcia roszczeń objętych pozwem i całe dotyczą powództwa (k. 104) Z tych samych względów Sąd jako niesprecyzowane oddalił wnioski o przesłuchanie świadków (k. 82)- postanowienie k. 164.

Podkreślić należy, że w ocenie Sądu brak jest podstaw do obciążenia Skarbu Państwa odpowiedzialnością za zniszczenie mienia powoda w czasie, kiedy odbywał on karę pozbawienia wolności i odczuwany z tego powodu niepokój i cierpienia. Powód pominął fakt, że dopuszczając się popełnienia przestępstw, za co został skazany na karę pozbawienia wolności, sam pozbawił się możliwości sprawowania pieczy nad swoim majątkiem i brak jest podstaw do uznania, że w sytuacji działania powoda niezgodnego z obowiązującym porządkiem prawnym, obowiązek dbania o jego mienie spoczął na Skarbie Państwa. Sytuacja taka jest jednym ze skutków postępowania powoda, który nie przestrzegając przepisów prawa powinien liczyć się ze wszystkimi konsekwencjami, które takie zachowanie za sobą niesie, w tym z możliwością skazania na karę pozbawienia wolności, która z samego założenia jest karą izolacyjną. Kara pozbawienia wolności ze swojego założenia niesie za sobą pewne ograniczenia i niedogodności w przeciwnym razie nie spełniałaby swojej prewencyjno-wychowawczej roli. Wobec powyższego Sąd oddalił wnioski powoda (postanowienie k. 164) o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia stanu posesji powoda i faktu jej zniszczenia jako zmierzające do ustalenia okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a zatem nie mogących być przedmiotem dowodu (art. 227 kpc). Sąd pominął także wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność następstw chorobotwórczych lub pogorszenia się stanu zdrowia powoda na skutek braku dostępu promieni słonecznych oraz braku ruchu na świeżym powietrzu (wniosek k. 82, postanowienie k. 164) mając na uwadze, że dowód z opinii biegłego dopuszczany w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych, w celu zasięgnięcia opinii (art. 278kpc) nie może zastępować twierdzeń stron lecz wyłącznie je potwierdzać. Powód nie twierdził, że jego stan zdrowia pogorszył się i w jaki sposób, ani że zachorował i na jaką chorobę z wskazanych przez siebie przyczyn. Wobec powyższego dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy uznać należało za bezprzedmiotowe, skoro opinia nie mogła potwierdzić lub wykluczyć twierdzeń powoda z uwagi na

brak ich sprecyzowania, a ustalenie aktualnego stanu zdrowia powoda nie sposób uznać za okoliczność istotną dla rozstrzygnięcia sprawy. Dodać także należy, że Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby obciążyć pozwanego odpowiedzialnością za brak możliwości zawarcia przez powoda związku małżeńskiego z uwagi na brak zgody na przepustkę. Zgoda w żadnym wypadku nie jest obligatoryjna, a decyzja w tym przedmiocie nie podlega kontroli merytorycznej w toku niniejszego postępowania. Ponadto jeszcze raz wypada podkreślić, iż konieczność zmiany planów osobistych wynikała z faktu izolacji powoda spowodowanej naruszeniem przez niego obowiązujących norm prawnych.

Powód nie złożył żadnych wniosków dowodowych, dla potwierdzenia ogólnikowych twierdzeń w zakresie odczuwanych przez niego cierpień. Wobec powyższego powództwo, jako nieudowodnione, co do zasady podlegało oddaleniu. Dodać także należy, że powód nie wykazał, że wysokość zadośćuczynienia 60.000 zł, jest adekwatna, co również było konieczne, szczególnie biorąc pod uwagę, że początkowo powód domagał się zasądzenia kwoty 7 000,00 zł.

Dodać ponadto należy, że przepis art. 448 k.c. ma charakter fakultatywny. W konsekwencji oznacza to, iż nawet gdyby zaistniały przesłanki ustawowe, roszczenie nie musiałoby zostać uwzględnione, gdyż Sąd posiada znaczną swobodę decyzyjną w tym zakresie. Przy zastosowaniu ww. przepisu Sąd bierze pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych, w tym winę sprawcy w naruszeniu dóbr osobistych, stopień tego naruszenia oraz rodzaj naruszonego dobra (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2006 roku, sygn. II PK 245/2005). Dokonanie oceny czy w konkretnej sytuacji naruszenie jakiegokolwiek dobra osobistego rzeczywiście nastąpiło – nie może być dokonywane wedle miary indywidualnej wrażliwości zainteresowanego, która może być niekiedy bardzo duża ze względu na cechy osobowościowe związane ze szczególną drażliwością i przewrażliwieniem (zob. wyrok Sądu Administracyjnego w G. z dnia 31 grudnia 2009 roku, sygn. akt III APa 24/09). Powód winien zdawać sobie sprawę, iż pobyt w zakładzie penitencjarnym wiąże się z dolegliwościami w postaci pogorszenia standardu życia, ale co do zasady obejmuje to zwykle następstwa przymusowej izolacji. Dopatrywanie się w tych niedogodnościach źródła odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa jest, co najmniej wątpliwe, zwłaszcza w sytuacji, w której standard życia znaczącej części społeczeństwa tj. osób, które nie weszły w konflikt z prawem jak emerytów, rencistów lub bezrobotnych jest często niższy lub porównywalny z warunkami panującymi w aresztach śledczych. Sytuacja lokalowa niezliczonych rodzin w Polsce, zajmujących mieszkania komunalne czy socjalne jest gorsza zarówno pod względem metrażu, stanu technicznego budynków czy dostępu do mediów od tej opisywanej przez powoda. Wszystkie te okoliczności należałoby także brać pod uwagę rozważając zasadność powództwa, nawet gdyby powód wykazał, czego nie uczynił, wszelkie przesłanki warunkujące możliwość zasądzenia zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych.

Składane przez powoda wnioski dowodowe nie zmierzały do wykazania, iż powód doznał krzywdy oraz jej rozmiarów. Przesłuchani w sprawie na wniosek powoda świadkowie nie znali i nie wskazali żadnych okoliczności świadczących o cierpieniach jakich doznał powód, a i ich zeznania wskazujące ogólnie na warunki panujące podczas ich pobytu w areszcie śledczym potwierdziły wyłącznie to, że powód często wyrażał negatywną opinię na temat warunków panujących w zakładzie penitencjarnym prowadzonym przez pozwanego, co oczywiście nie jest wystarczającą przesłanką do uwzględnienia żądania powoda. Zeznania R. M., M. B., M. S. i L. K. nie mogą stanowić podstawy uwzględnienia roszczenia powoda z uwagi na fakt, że zabrakło w nich elementu, który odnosiłby się do faktu poniesienia przez pozwanego krzywdy oraz jej rozmiaru. Powód nie złożył także żadnych wniosków dowodowych mających na celu wykazanie stopnia natężenia ruchu lotniczego oraz poziomu hałasu, który miał odbić się negatywnie na możliwości nocnego wypoczynku powoda, ani żadnych wniosków dla wykazania tych negatywnych skutków. Powód nie wykazał także, aby hałas przekraczał dopuszczalne na obszarze położenia aresztu normy w tym zakresie. Powód nie złożył również wniosku o przesłuchanie go w charakterze strony, poprzestając na twierdzeniu, iż warunki bytowe panujące w areszcie śledczym naruszają zasady demokratycznego państwa prawa i Europejską Konwencję Praw Człowieka. Jak wskazano wyżej, samo naruszenie norm prawnych nie skutkuje uwzględnieniem powództwa o zadośćuczynienie z powodu naruszenia dóbr osobistych.

Wobec powyższego uznać należało, że powód nie podolał ogólnemu ciężarowi dowodowemu wynikającemu z art. 6 k.c. i 232 k.p.c.. Podkreślić należy, że same ogólnikowe twierdzenia powoda nie są podstawą do przyjęcia, iż poniósł

on krzywdę. Twierdzenie istotne dla okoliczności sprawy powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (zob. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku, sygn. akt I PKN 660/00).

W tym miejscu odnieść należy się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 442 (1) par 1 kc, w brzmieniu obowiązującym od dnia 10 sierpnia 2007 roku roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Powód dochodził w niniejszej sprawie naprawienia szkody niemajątkowej (krzywdy) którą łączył z przebywaniem w jednostce penitencjarnej. Wobec powyższego należało uznać, że o szkodzie powód dowiedział się z chwilą wystąpienia zarzucanych zdarzeń naruszających dobra osobiste tj. z każdym dniem przebywania w areszcie śledczym. Nie ma przy tym wątpliwości, że powód w tej samej dacie miał wiedzę o osobie obowiązanej do naprawienia szkody, więziennictwo stanowi bowiem wyłączną domenę państwa i oczywistym jest, że ewentualne roszczenia kierować należy wobec Skarbu Państwa. Zatem roszczenie powoda za okres od 14 listopada 2008 roku do 15 sierpnia 2009 roku w dacie wniesienia pozwu (16.08.2012 r.) było przedawnione. Zgodnie z art. 117 par. 2 kc, po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (...).

Zatem powództwo podlegało w części oddaleniu także w z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w pkt. I sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 102 k.p.c. uznając, że sytuacja życiowa i majątkowa powoda wskazana w o świadczeniu o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania uzasadnia nie obciążanie powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w pkt. II sentencji.